biết khổ và chuyện xảy ra như sau:

Trong khóa chúng tôi có mấy thằng dân Nha Trang nên tụi nó có đem vào một chiếc xe đạp Mini gửi ở một quán nhậu ngoài cổng trại Phi Dũng. Thông thường thì chúng tôi thích đi bộ hơn nhưng hôm ấy không hiểu sao tôi lại đổi ý, tôi đạp chiếc xe đạp mini tà tà đến nhà nàng. Vừa đến nơi thì đúng lúc nàng cũng vừa định leo lên chiếc xe Jeep lùn của một ông bộ binh mang lon Đ/úy, tôi nghĩ ông này chắc là quan lớn của trường Hạ Sĩ Quan Đồng Đế. Vừa thấy tôi nàng ngừng lại, quay sang nói với ông ta gì đó rồi tiến về phía tôi, leo lên ngồi đàng sau chiếc xe đạp bé nhỏ của tôi. Ông Đ/Úy xuống xe nhìn tôi với đôi mắt không thiện cảm, tuy không nói với nhau tiếng nào nhưng tôi có thể đoán là không phải ông xuống xe là vì muốn làm bạn với tôi. Chúng tôi ra phố Nha Trang, vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra, tối ấy tôi về nhà nàng ăn cơm tối rồi tôi về trại.

Cuối tuần đó, tôi đi uống café với vài người bạn, sắp sửa ra về thì cô hàng café đến rủ tôi đi ăn tối, nổi máu KQ, tôi nhận lời. Nàng cũng có một chiếc xe đạp mini, chúng tôi đèo nhau đi dạo phố, dạo biển và cuối cùng ghé vào một quán cơm ở trước cổng Quân Y Viện Nguyễn Huệ để ăn cơm tối. Ăn chưa xong bữa cơm thì tôi thấy có 4 tên lính Lôi Hổ vào quán và chia nhau ngồi 4 bàn chung quanh bàn tôi . Tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra nên tôi khuyên nàng đi hãy rời quán và liếc quanh quán để tìm đồng minh, may quá có 3 KQ ngồi ở cuối quán, 4 thằng chơi 4 thằng thì đồng đều, không ức hiếp ai cả.

Tôi móc điếu thuốc ra hút thì một tên đứng lên tiến đến bàn tôi, tôi cũng đứng lên dựa lưng vào vách để chuẩn bị chiến đấu, nhìn qua bàn của 3 người bạn KQ để cầu cứu thì họ không còn đó nữa. Thôi thì đổi chiến thuật,1 chọi 4 thì hơi thất thế nhưng tôi đang ở trong tư thế không có sự lựa chọn, chơi luôn, tới đâu hay tới đó. Đấm đá nhau chưa được bao lâu thì tôi cảm thấy có một cái gì vừa đập vào đầu tôi, tôi nhìn sang thì thấy một tên đang cầm trên tay một cổ chai đã vỡ nát. Thì ra nó vừa đập vào đầu tôi bằng 1 chai xá xị, máu trên đầu đã tuôn xuống cái áo 4 túi của tôi, tôi đưa tay lên bịt vết thương, trong đầu thì đang nghĩ không nhớ lúc nãy bỏ cái hộp quẹt Zippo ở đâu. Bốn tên bỏ chạy ra khỏi quán, bà chủ quán đem khăn lên cho tôi lau vết máu, ba chàng KQ vừa trở lại với vũ khí trong tay, tôi vẫn đang đi tìm cái hộp quẹt Zippo của tôi.

Họ dìu tôi đi thẳng vào QYV Nguyễn Huệ, nơi đây họ không cho tôi vào vì tôi đang mặc đồ KQ, họ bảo tôi phải vào bệnh viện của KQ. Tận dụng cái thông minh tối thiểu của mình tôi giả vờ xỉu, ông y tá trưởng nhấn còi báo động, y tá chạy đến cho tôi vào phòng để chuẩn bị may vết thương. Họ cạo chung quanh vết thương, rửa sạch sẽ và bắt đầu may mà không dùng thuốc mê gì cả. Tôi vì giả vờ xỉu nên nằm chịu trận luôn, đau mấy cũng nằm yên, sợ bể ra họ không may nữa thì chết. Khi biết đã may xong, tôi tỉnh dậy, họ khuyên tôi nên vào bệnh viện của KQ để chụp hình X-ray. Họ quấn đầu tôi như một ông Ấn Độ, cho tôi vài viên thuốc rồi cho tôi ra về, có lẽ họ không muốn có trách nhiệm, dù sao tôi cũng xin cám ơn họ đã cầm máu được cho vết thương của tôi.

Cô hàng café trở lại đúng lúc, nàng nói nàng chạy đi tìm QC nhưng không ra, tôi nhờ nàng chở tôi về trại Phi Dũng. Tôi ngồi sau chiếc xe đạp mini, hồi tưởng lại để tìm hiểu đầu đuôi câu chuyện, toàn là những giả thuyết mông lung nhưng giả thuyết nào nghe cũng có lý cả. Trên đường vào trại có 2 trạm gác, toàn bạn bè cả nên thằng nào cũng mở cổng cho tôi qua, cô hàng café chở tôi vào đến tận phòng. Chưa kịp nói lời chia tay là vị Sĩ Quan trực đã có mặt ở phòng, ông ra lệnh cho cô hàng café rời trại, gọi xe từ bệnh xá đến đón tôi, tôi nhập viện lúc 1 giờ sáng.

Hai hôm sau, Tr/Tá Lăng có vào bệnh viện thăm tôi, ông hỏi tôi đầu đuôi câu chuyện, lấy tên tuổi, khóa học rồi từ giã. Hôm sau bệnh xá cho tôi xuất viện, họ cho tôi biết là tôi nứt sọ, rất nhỏ nhưng phải cẩn thận, hình như họ có khuyên không nên đánh lộn nữa. Về đến trại, chưa kịp nghỉ ngơi tôi đã nhận được Sự Vụ Lệnh trục